

המת שפא בחלום לספר מה שעבר עליו

שמעתי מר' ישעיה שלום ששמע מאביו שפעם אחת ספר רבנו ז"ל עמהם מענין עולם התהו. ואז אמר עצה לזה שישיבע בנקיטת חפץ בשר שכל ימי חייו לא יעבר עליו אחד משלשה זמנים הקבועים להיות אצלו. הינו על ראש השנה ועל שבועות ועל שבת הנקה, כי אז היה זמן קהלה לכל. והשני זמנים אחרים היה החיוב רק על אותם שאינם רחוקים ממקומו כל כך. והרחוקים היה להם זמנים אחרים, הינו שבת שירה, ושבת נחמו כי אז היה ז"ל נוסע אליהם. וגם לשבע שתקף אחר המיתה וההסתלקות הוא מכרח לבא אליו ז"ל, ואז יהיה הכל על נכון.

אמר רבנו הקדוש

בברסלב בוער אש ...

אני איש פלא, ונשמתי פלא גדול ...
חידוש כמוני עדין לא היה בעולם!

וספר לענין זה מעשה (כמדמה שאמר שכתוב באיזה פנקס) שבעיר אחת היה שם איזה רב שהיה לו אהבה גדולה עם בעל הבית אחד מהעיר. פעם אחת נתקשרו בתקיעת כף שכל מי שישתלק קדם יבוא ויספר לחברו מהנעשה עמו. ונסתלק הרב מקדם ונשתתה הדבר עישר שנים. והגיע עת הסתלקות הבעל הבית הנ"ל, וספר את הדבר לבנו ומסר לו כח התקיעת כף, ונשתתה עוד עשרה שנים, ונסתלק גם הבן ומסר התקיעת כף לבנו ונשתתה עוד שמונה שנים, וכא הרב הנ"ל בחלום לבן בנו הנ"ל וספר לו מה שעבר עליו. בעת שהניחו אותו בקבר נדמה לו שהוא חוק ובריא על כל אבריו, ומה זאת שיעשו עול כזה לקח אדם חי ובריא ולקברו בתיו, רק מה לעשות, אחר כך בא על דעתו לנסות את עצמו אולי יוכל לעלות מקברו. ונדמה לו שהרים את הגולל עם עפר הקבר ויצא מקברו.

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב', סו)
טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

רק איך אפשר לנגס לעיר הלא הוא מלבש בתכריכין של מתים. והיה בדתנו להמתין עד חשכת הלילה בין השמשות, ואז יכנס לביתו, ומרחוק הסתפל על העיר והכיר את הבתים, ונגס את ביתו הכיר. אחר כך בא על דעתו כי אי אפשר לו לנגס כך אף לביתו, כי יפחדו בני ביתו. בתוך כך נדמה לו שהולך סרסור (מענדלער) ונושא מלבושים, ויש לו גם מלבושים ששיכים לו כמלבושי הרבנים. ודבר עמו אולי יעשה עמו חלוף על התכריכים כי הם טובים וחדשים עדין, וזה יום אחד שלבשם. והסכים הסרסור ונתן לו המלבושים ונגס לעיר. בשנגס ראה שאין זה העיר שלו, כי יש שם בתים אחרים. וסבר בדתו אולי טעה ונתעה לאיזה עיר אחרת קרובה. בתוך כך נשתהה קצת לתוף הלילה ובכל בית העיר כבו את הנרות כנהוג, רק בבית אחד האיר עדין. ונגס לבית זה והוא רעב מאד בשנגס ראה ששם הוא (נארקעך) בית תבשיל. ושאל יש כאן מה לאכל והשיבו לו יש, אבל יש לך מעות השיב אין לי. אמרו לו בכאן אין אכל בלי מעות כי הוא נארקעך, ויצא בפחי נפש. בתוך כך האיר היום, כי אז היה לילות הפיוץ וראה מרחוק שני אנשים ויש להם איזה דין ודברים ביניהם. ונתקרב אליהם ופסק להם דין תורה אמתי (כך ספר ז"ל), ונתן לו אחד שני זהב ונגס לנארקעך וצוה לתת לו אכל ומזנו לו קצת יי"ש ורצה לשתות. בתוך כך באו שני שליחים ואמרו הבית דין שלח אחריך לילך תכף ומכרח לילך עמהם. כשבא אל הבית דין, נתרגזו עליו הבית דין מאד ושאלו אותו מדוע באת לכאן איש זר לפסק בכאן דין תורה אמתי. כמה זמן ממתינים אנהנו לזה שיבוא לפנינו דין תורה אמתי, ועכשו באת לכאן ופסקת דין תורה אמתי. וצוה לחפש אותו אולי לקח שחד והפשו אצלו ומצאו שני והובים הנ"ל ופסקו הבית דין עליו להעביר ולהפשיט מעליו כל המלבושים ולדחף אותו לחוץ ערם, ועשו כך. והיה לו להרב הנ"ל צער גדול מזה ואמר בדתו שטוב לפניו לילך ולחזור אל קברו כי מחיים פאלו טוב מהם המתים. אבל איך חוזרים אל הקבר הלא אין לו תכריכים, בתוך כך התחיל אחד למען בשבילו עד מתי יצערו אותו כל כך, יקחו אותו למשפט ויקבל את דינו ויפטר (ואמר רבנו ז"ל מסתמא הזכיות שלו טענו כך בשבילו), והשיבו כי אי אפשר לקרב אותו עדין אל המשפט מחמת התקיעת כף שנתן בזה העולם, ומכרח מקדם לילך ולהודיע ולהפטר מהתקיעת כף. ואז הלך והודיע לבן בנו אחר עשרים ושמונה שנים כנ"ל. (אמר המוציא לאור שמעתי באומין מאנשי שלומנו, שרבנו ז"ל סיים כך, אבל מי שזכה להיות אצלי השלשה פעמים בשנה, הינו ראש השנה שבועות שבת חנכה יצאל מעולם התהו. ה' יצילנו אמן): (כוכבי אור עמוד ש"צ כתב יד הרב מטשעהרין ז"ל). יש עוף אחד בעולם, שאינו נברא בעולם אלא אחד. וכשהוא מזקין, אזי הוא נחלש, וכשרואה שהוא חלוש, אזי הוא פורח על הר אחד, ולוקט לו עשבים של כל מיני בשמים, ועושה לו קן מהם, ויושב בקן עד שהוא מרגיש בעצמו שיש לו כח, ומתחיל לעוף ולפרח למעלה למעלה, עד שהוא בא תחת השמש, ושורף אותו השמש, ונופל לים ונטבע, ונברא מיד אחר תחתיו: (ימי מוהרנ"ת בהשקפות שונות ג).

יש תולעת אחת, שנברא על אילן, ויושב תמיד על האילן. ויש לזה התולעת כמו בית של רפש וטיט, שקורין בלשון אשכנז "בלאטע". וחקרו המחקרים מהיכן בא זה הבית שיש לו. ואמרו, שזה אינו אלא מעשה שדים, שהשדים עושים לו הבית. ואמר רבנו זכרוננו לברכה שאינו כן, אלא שהתולעת יש לו בטבע קרירות, ומהקרירות בא לחלוחית, ומחמת העפרירות של העולם שנופל עליו תמיד על הלחלוחית נעשה עליו כמו בית (ימי מוהרנ"ת בהשקפות שונות ד).

